

РЕШЕНИЕ

№ 1766

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12135** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Д. Г. В. от [населено място] срещу решение № 20108019 от 10.11.2023 г., постановено по НАХД № 7808/2021 г. от Софийски районен съд, 14-и състав. С него е потвърдено наказателно постановление (НП) № 20-4332-025023/30.11.2020 г., издадено от началник група в СДВР – Отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора са наложени административни наказания „глоба” в размер на 700 лв. и „лишаване от право на управление на МПС” за срок от три месеца за нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП. С касационната жалба се твърди, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което да бъде отменено оспореното наказателно постановление.

Ответникът - началник група в СДВР – Отдел „Пътна полиция” не изразява становище по жалбата.

Участвалият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за частична основателност на касационната жалба относно изложените в нея доводи за неправилно квалифициране на административното деяние. Налице било разминаване между санкционната и приложимата материалноправната норма,

предвид наличните по делото доказателства за разрешената скорост в процесния пътен участък.

Настоящият 14-ти касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

С потвърденото с обжалваното решение наказателно постановление Д. Г. В. е санкциониран за това, че на 02.01.2020 г. в 11 ч. и 54 м. в [населено място], по [улица]до № 260, с посока на движение от[жк]към [улица], със скорост от 103 км/ч (при приспаднат толеранс от 3 км/ч) управлява лек автомобил марка и модел „М. Е200”, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Диве 09” ЕООД с ЕИК[ЕИК], когато бил засечен с автоматизирано техническо средство TFRI-M № 575. В коментирания пътен участък максимално разрешената скорост за движение била 50 км/ч, като липсвало ограничение на скоростта, различно от предвиденото в чл.21, ал.1 от ЗДвП, въведено с пътен знак В26. Наложена е санкцията по чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП. От разпечатка клип № 7528 на техническото средство се установявали датата, часа, мястото, посоката на движение, фиксираната скорост и заснетият регистрационен номер на автомобила. На 09.04.2020 г. от касатора е попълнена декларация, че същият е управлявал автомобила на посочената дата.

За констатираното нарушение на 22.06.2020 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), съставен от младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция” на СДВР и връчен на жалбоподателя. На 30.11.2020 г. е издадено и оспореното НП.

При тези данни от правна страна съдът е приел, че административнонаказателното производство е проведено законосъобразно, при съобразяване с изискванията на ЗАНН. Спазени били сроковете за издаване на АУАН, визирани в разпоредбата на чл.34, ал.1 от ЗАНН, като в случая АУАН бил съставен на 22.06.2020 г. – по-малко от три месеца след установяването на нарушителя чрез попълнената от него на 09.04.2020 г. декларация. Наказателното постановление било издадено в 6-месечния срок по чл.34, ал.3 от ЗАНН. Двата процесуални акта съдържали изискуемите от чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН реквизити. Същите били съставени от компетентни длъжностни лица. Налице било словесно описание на нарушението, което съответствало на посочената в АУАН и НП правна квалификация на същото.

Съдът не е възприел като основателно възражението, че в процесния пътен участък не е действало ограничението от 50 км/ч. Правилно била отразена скоростта, заедно с допуснатия толеранс от 3 км/ч. От приложените по делото удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 и протокол № 3-39-19 от 19.08.2019 г. съдът е установил, че към датата на нарушението автоматизираното техническо средство TFRI-M № 575 е включено под номер 4835 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване и е преминало последваща периодична проверка, с което е приел, че същото съответства на одобрените типове средства за измерване.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства съдът е приел за безспорно установено, че на посочените в НП време и място, жалбоподателят е извършил от обективна и субективна страна нарушение на чл.21, ал.2 от ЗДвП.

Обжалваното решение е неправилно в частта, с която съдът е приел, че за мястото на извършване на нарушението, доколкото Околовръстен път № 260 се намирал в[жк]и

нямало пътни знаци, които да указват ограничение на скоростта, различно от това за населено място, важало ограничението от 50 км/ч.

Съгласно чл.21, ал.2 от ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак. От представената по делото извадка от схема за организация на движението на Столична община е видно, че за С. околоръстен път е въведено ограничение на скоростта от 80 км/ч, като в процесния участък няма знак, който да въвежда друго ограничение. При това ограничение на скоростта, административнонаказващият орган е следвало да наложи санкция за превишение на разрешената скорост с 23 км/ч, което деяние съставлява хипотеза, различна от тази, за която е наложено наказанието. Предвидената за това нарушение санкция е тази по чл.182, ал.1, т.3, според който текст, водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място с от 21 до 30 км/ч, се наказва с глоба 100 лв.

Следователно в случая са налице доказателства за осъществен състав на нарушение по чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП. Фактите, въз основа на които може да се направи извод за съставомерност са изложени както в АУАН, така и в НП, като е спазена процедурата по издаването им.

Съгласно чл.222, ал.1 от АПК, когато отмени първоинстанционното съдебно решение, касационната инстанция решава делото по същество. Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено, а наказателното постановление да бъде изменено, като вместо наложените с него административни наказания глоба в размер на 700 лв. и лишаване от право на управление на МПС за срок от три месеца, на основание чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, следва да определи административно наказание глоба в размер на 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл.221 във вр. с чл.222, ал.1 от АПК, Административен съд – София град, 14-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 20108019 от 10.11.2023 г. постановено по н. а. х. д. № 7808/2021 г. от Софийски районен съд, 14-и състав. и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 20-4332-025023/30.11.2020 г., издадено от началник група в СДВР – Отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движение по пътищата на Д. Г. В. са наложени административни наказания „глоба” в размер на 700 лв. и „лишаване от право на управление на МПС” за срок от три месеца за нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП, като на основание чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, налага на Д. Г. В. с ЕГН [ЕГН] административно наказание „глоба” в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.